

Arrest

nr. 235 440 van 21 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BRAUN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 juli 2000.

Op 13 oktober 2015 dient de verzoekende partij een verzoek in om internationale bescherming.

Op 19 september 2017 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 31 oktober 2017 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de

Raad). Bij arrest van 26 maart 2019 met nummer X weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 april 2019 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een 19-jarige jongeman te zijn die de Afghaanse nationaliteit bezit en tot de Hazara etnie behoort. U bent geboren in het ziekenhuis van Shahr-e Rey in de provincie Teheran in Iran. Uw ouders zijn afkomstig van het district Behsud in de provincie Maidan Wardak. U heeft Afghanistan zelf nooit bezocht. U groeide op in Teheran, aanvankelijk in Deh Khair en later in Taleb Abed, waar u woonde met uw vader [A.], uw moeder [Z.], uw zus [F.] en uw broer [M.]. Verder woonden ook uw grootvader, een tante aan moederszijde en een oom aan moederszijde in Iran.

Volgens uw verklaringen ging u vanaf de leeftijd van zeven jaar naar school. Toen u dertien jaar oud was, werkte u illegaal en verkocht u verboden cd's en pornografische dvd's om onder andere uw studies te kunnen betalen. Ook naaide u soms katoenen zakken. Op een dag reisde u met vrienden naar Karaj. Jullie werden er tegengehouden en opgepakt door politiemannen. U had uw verblijfskaart op dat moment niet bij u. Uw vriend [H.] kwam uw kaart brengen, waarna er in de rechtbank een kopie van uw kaart genomen werd en u werd vrijgelaten. Toen uw vader de verblijfskaarten vier maanden voor uw vertrek wilde verlengen, kreeg hij geen nieuwe verblijfskaart voor u. Er werd hem gezegd dat u betrokken was in illegale activiteiten. U woonde de volgende vier maanden illegaal in Iran. Een aantal weken voor uw vertrek kwam de politie langs bij u thuis op zoek naar u. U was op dat moment niet thuis. U besloot uiteindelijk om Iran te verlaten. U verliet Iran op 7 juni 2015. U kwam op 12 oktober 2015 aan in België en diende de daaropvolgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 oktober 2017 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden Afghaanse nationaliteit noch aan uw profiel als Afghaans vluchteling in Iran. Tegen deze beslissing diende u op 4 december 2017 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U hield vast aan uw verklaringen en verklaarde wel degelijk over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en dat u als Afghaans vluchteling in Iran woonachtig was. Op 26 maart 2019 besloot de RvV tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarin de motivering van het CGVS gevolgd werd. U ging niet in cassatieberoep.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Na de negatieve beslissing van het CGVS trok u naar Duitsland. Op 6 december 2017 werden uw vingerafdrukken geregistreerd in de Duitse stad Nuremberg. Op 21 februari 2018 werden uw vingerafdrukken geregistreerd in het Duitse Bochum. Op grond van de Dublin III-verordening (EU) nr. 604/2013 oordeelden de Duitse autoriteiten echter dat België voor uw verzoek verantwoordelijk was. U keerde hierop in april 2018 terug naar België.

Op 23 april 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek houdt u vast aan uw verklaringen uit uw eerste verzoek betreffende uw Afghaanse nationaliteit en uw profiel als Afghaans vluchteling in Iran.

Ter staving van uw huidige verzoek legt u de volgende documenten voor: een kopie van een attest van UNHCR België inzake uw verblijf als Afghaans vluchteling in Iran, gedateerd op 17 juli 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof werd gehecht aan uw bewering dat u een Afghaans staatsburger bent, noch aan uw voorgehouden profiel als Afghaans vluchteling in Iran. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Integendeel, u verwijst in uw huidig verzoek enkel naar uw eerdere verklaringen betreffende uw nationaliteit en uw verblijf als Afghaan in de Iraanse hoofdstad Teheran (X, verklaring volgend verzoek, 28 oktober 2019, vragen 10, 15, 22). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

Voor de volledigheid dient voorts te worden opgemerkt dat na de registratie van uw vingerafdrukken in het Duitse Nuremberg op 6 december 2017 de Belgische autoriteiten werden gecontacteerd in het kader van de Dublin III-verordening. Hierbij werd door de Duitse autoriteiten genoteerd dat u over de Iraanse nationaliteit beschikt ('jetzige Staatsangehörigkeit(en): Iran, Islamische Republik').

Betreffende de brief van [V.D.R.] van het UNHCR België die aan uw raadsvrouw is gericht, dient te worden opgemerkt dat dit document niet kan volstaan om op te wegen tegen en afbreuk te doen aan de vaststellingen die het CGVS en de RvV in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming hebben gedaan aangaande uw nationaliteit en de documenten die u toen neerlegde. Zo blijkt uit het UNHCR attest niet op basis van welke informatie de inlichtingen werden ingewonnen. Bovendien stroken de gegevens in het document dat u in onderhavig verzoek voorlegt niet overeen met de documenten die u in uw eerste verzoek neerlegde. Zo wordt op de foto van de door u in uw eerste verzoek voorgelegde amayeshkaart vermeld dat u geboren bent op 25 ordibehešt 1378 (Perzische kalender, komt overeen met 15 mei 1999 volgens de Gregoriaanse kalender), terwijl op het UNHCR attest 20 juli 2000 als geboortedatum staat vermeld. Deze inconsistentie doet in grote mate afbreuk aan de bewijswaarde van dit attest.

Daarenboven blijkt uit het schrijven dat hetgeen hierin bevestigd wordt niet gebaseerd is op inlichtingen van wege UNHCR zelf doch wel op een Iraanse overheidsdatabase. In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen

om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een verzoek om internationale bescherming te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU. Uit de informatie blijkt eveneens dat er wel heel veel valse Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn, dat de Afghaanse autoriteiten ook vaak smeergeld vragen en dat er gevallen bekend zijn van Iraniërs die erin geslaagd zijn om een Afghaans paspoort te kopen om zich uit te geven voor Afghaan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en het volledig administratief dossier, redenen bestaan die de nationaliteit waarop betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming baseerde (zie supra) in vraag kunnen stellen en die erop wijzen dat betrokkene dus niet kan worden verwijderd of teruggedreven naar dat land. Er bestaan bij mijn weten geen elementen waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn daadwerkelijk (maar voor mij onbekend) land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (en mij onbekend) het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het standpunt van de partijen

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna het koninklijk besluit van 11 juli 2003). Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting, adstrueert de verzoekende partij haar middel als volgt:

"In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr 104.820 van 18 maart 2002).

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert heeft verzoeker nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 aanmerking komt.

- *Aangaande het verzoek om internationale bescherming van Meneer [S.] in Duitsland*

Het CGVS merkt op dat "na de registratie van uw vingerafdrukken in het Duitse Nuremberg op 6 december 2017 de Belgische autoriteiten werden gecontacteerd in het kader van de Dublin III-verordening. Hierbij werd door de Duitse autoriteiten genoteerd dat u over de Iraanse nationaliteit beschikt" (bestreden beslissing, p. 2).

Enerzijds is er geen enkel document met betrekking tot de asielpcedure van Meneer [S.] in Duitsland in het administratief dossier opgenomen. Meneer [S.] is dus niet in staat zijn verklaringen te analyseren en kan de bestreden beslissing op dit punt niet op nuttige wijze bestreden.

Anderzijds toen hij in Duitsland was, zei Meneer [S.] dat hij in Iran geboren was maar dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit. De Duitse autoriteiten hebben niet direct begrepen dat hij niet de Iraanse nationaliteit had en hebben zich vergist bij het invoeren van zijn persoonlijke gegevens. Toen Meneer [S.] deze fout opmerkte, meldde hij dit en de autoriteiten corrigeerden hun informatie. Bijgevolg in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, heeft Meneer [S.] de Duitse autoriteiten nooit gezegd dat hij de Iraanse nationaliteit bezit.

- *Aangaande de vluchtelingenstatus van Meneer [S.] in Afghanistan en aangaande het attest van UNHCR België*

Ter staving van zijn tweede verzoek om internationale bescherming legde Meneer [S.] een kopie van een attest van UNHCR België inzake zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran neer.

Ten eerste volgens het CGVS. "blijkt uit het UNHCR attest niet op basis van welke informatie de inlichtingen werden ingewonnen". Ter ondersteuning van dit beroep legt Meneer [S.] het UNHCR-formulier neer, met de documenten die hij aan de UNHCR moest geven (stuk 3).

Ten tweede, merkt het CGVS op dat de gegevens in het attest van UNHCR België niet overeen met de documenten die Meneer [S.] in zijn eerste verzoek om internationale bescherming neerlegde. Volgens het CGVS, "Zo wordt op de foto van de door u in uw eerste verzoek voorgelegde amayeshkaart vermeld dat u geboren bent op (...) 15 mei 1999 (...). terwijl op het UNHCR attest 20 juli 2000 als geboortedatum staat vermeld. Deze inconsistentie doet in grote mate afbreuk aan de bewijswaarde van dit attest"

Enerzijds heeft de UNHCR '20 juli 2000' op zijn attest geschreven op basis van informatie van de voormalige voogd van Meneer [S.], die het UNHCR formulier (stuk 3) voor hem heeft ingevuld. Deze geboortedatum staat op de oranje kaart van Meneer [S.] en op zijn bijlage 26. In werkelijkheid kent Meneer [S.] zijn geboortedatum met zoals veel Afghanen. Verschillende bronnen tonen aan dat Afghanen zich over het algemeen niet bewust zijn van hun leeftijd:

Slate, "La plupart des Afghans n'ont pas de nom de famille et le gouvernement voudrait qu'ils s'en choisissent un", 6 januari 20151 (beschikbaar op : <http://www.slate.fr/story/96481/afghanistant-nom-famille>)(stuk 4): "Lenouveau gouvernement afghan voudrait pouvoir compter la population afghane, ainsi qu'attribuer des cartes d'identité aux citoyens, notamment parce que mieux connaître les chiffres de la population du pays pourrait permettre de lutter contre la fraude électorale. Mais ce n'est pas une tâche aisée: il n'y a pas eu de recensement dans le pays depuis 1979, la plupart des Afghans n'ont pas de nom de famille et beaucoup ne connaissent pas leur date de naissance (...). Beaucoup se choisissent aussi une date d'anniversaire approximative. Ces dernières années, ceux qui ont fait des demandes de visa ou ont des comptes sur les réseaux sociaux ont souvent sélectionné une date de naissance le 1er janvier, un jour qui est devenu une sorte d'anniversaire collectif afghan, comme le racontait le Washington Post en 2013'.

New York Times, "For Afghans. Name and Birthdate Census Questions Are Not So Simple", 10 december 2014 (beschikbaar op:

<https://www.nytimes.com/2014/12/11/world/asia/for-afghans-name-and-birthdate-census-questions-are-not-so-simple.html>) (stuk 5): " Each day, Khaliddudin, who thinks he is 28 (Afghans are also being encouraged to pick a birthday), and his team go door to door trying to persuade households to fill out census forms. Conducting a census can be daunting, even in developed countries, but in Afghanistan, there are unique challenges like avoiding the Taliban and navigating the Pamir and Hindu Kush Mountains, in whose remote valleys innumerable Afghans live".

- Newsweek Why Afghans don't know their ages 29 novembre 2001 (beschikbaar op: <https://www.newsweek.com/why-afghans-dont-know-their-ages-149749>) (stuk 6): "Ask Afghans how old they are. and most will scratch their heads and look to their friends for guidance. NEWSWEEK's house here in Kabul is something of an anomaly, because most of our staff here say they do know their ages. Or do they? Take our driver, Akhbar. Akhbar, who wears dark, round sunglasses even at night, was born in 1969 and is 30 years old. But how does that explain that one of our stringers in Kabul was born in 1971—and is also 30 years old Things are different here, " says Akhbar, twisting around from his driver's seat That's for sure. When I interview local residents, I've learned to ask them how old they think they are. A lot of time also is taken up with simply trying to agree on when certain events took place. The reason: most Afghans think in terms of the Islamic solar calendar, which puts this as the year 1380. But when the Taliban took over five years ago. they imposed the Islamic lunar calendar—which says its now 1422. and will be under March 15. 2002.(...) Nor do people here tend to carry any formal ID with them Sayed, who traveled from the north to work with NEWSWEEK, has no papers with him at all, and doesn't seem the slightest bit worried about it. When the communist government was here [from the early 1970s to 1992] they issued documents, but most people outside of Kabul never got them, " he explains as he warms himself against one of our highly prized space heaters. "In Afghanistan you don't need documents You only need them on the first day when you're registering at school

Driver Akhbar does have something official—an old driver's license complete with a photo showing his now clean-shaven face bearing a long, Taliban-mandated beard— but there is no date of birth written on it Sami who works as translator for colleague Melinda Liu. explains that age is simply not that important and that, when asked, most Afghans will try to pass the torch on to the next person. "If you ask people, many will just tell you go ask that guy—/ think he was born when I was'," explains Sami, who sits on the TV couch huddled against the cold in his patu—a thick blanketlike shawl that men wrap over their heads and shoulders"

Het feit dat Afghanen hun leeftijd met kennen, betekent dat de geboortedatum op hun identiteitsdocumenten vaak willekeurig wordt gekozen op basis van hun fysieke verschijning. Inderdaad volgens het Franse krant 'La dépêche'(stuk 7), "Les saisons ou les événements historiques sont utilisées pour déterminer l'âge des uns. Pour les autres, la Tazkira, la carte d'identité afghane, une feuille de papier souvent cornée et tachée par les années, sert de référence. Sur le champ réservé à la date de naissance de ce document officiel, on lit pourtant: L'âge est déterminé suivant l'apparence physique. Ma Tazkira indique que j'avais 3 ans en 1365 du calendrier Hijri (1986). C'est cette année-là qu'elle a été faite", observe Abdul Hadi, qui lui aussi fêtera ses 35 ans lundi sur Facebook. Il n'y a aucun espace réservé pour la date de naissance sur les Tazkiras. Comment peut-on se rappeler sa date de naissance si on n'en n'a pas une d'enregistrée officiellement ?, peste-t-il"(La dépêche, « Le 1er janvier, anniversaires à gogo en Afghanistan », 31 december 2017, beschikbaar op <https://www.ladepeche.fr/article/2017/12/31/2713786-le-1er-janvier-anniversaires-a-gogo-en-afghanistan.html>)

Anderzijds volgens artikel 4 §1 van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011:

"1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen ».

In haar arrest M.M. van 22 november 2012 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie uit dit artikel 4 §1 een verplichting tot samenwerking van het gastland afgeleid (HvJ, arrest M.M van 22 november 2012. zaak C-277/11):

65 Volgens artikel 4. lid 1 van die richtlijn dient noimalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen wat met wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante vementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken

66 Concreet houdt deze op de lidstaat uist ende samenwerkingsplicht dus in dat indien de door de verzoeker om internationale< bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of ■ levand zijn de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de vei kei moet

samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gaat in dezelfde richting en onderstreept de noodzaak van een overeengekomen vaststelling van de feiten (R.C v. Sweden, 9 maart 2010, req. Nr.41827/07 §53; MSS v. België, 21 januari 2011, req. Nr.30696/09, §358; Singh en anderen v België, 2 oktober 2012, req. nr. 33210/11, §§ 100-103).

Volgens de Belgische wetgeving rust de verplichting om de bewijslast te verdelen in het bijzonder op het CGVS, de enige autoriteit die verantwoordelijk is voor het onderzoek van de asielaanvragen.

Volgens artikel 26 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: "De Commissaris-generaal kan zich, in zijn beslissing, baseren op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan".

In casu had het CGVS de mogelijkheid om contact op te nemen met de UNHCR België om het attest te authenticeren

Ten derde beweert het CGVS dat "hetgeen hierin bevestigd wordt niet gebaseerd is op inlichtingen van wege UNHCR zelf doch wel op een Iraanse overheidsdatabase. (...) corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie (...)" (bestreden beslissing, p. 2).

Eenzijds uit het attest van de UNHCR blijkt dat "The Government has shared with UNHCR Iran two sets of refugee registration data, one dating from 2006, referred to as Amayesh II and one dating from 2009, referred to as Amayesh IV". Met betrekking tot Meneer [S.] heeft de UNHCR "identify a record in the Amayesh IV database (2009) that matches with the information provided on Mr. [S.]

Volgens het CGVS zou Meneer [S.] (toen hij 9-10 jaar oud was) een Iraanse ambtenaar hebben betaald om zich in 2009 als Afghaanse vluchteling te laten registreren. Dit is onwaarschijnlijk, ook aangezien Meneer [S.] Iran pas in 2015 heeft verlaten.

Bovendien volgens het CGVS "Uit de informatie blijkt eveneens dat er wel heel veel valse Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn, dat de Afghaanse autoriteiten ook vaak smeergeld vragen en dat er gevallen bekend zijn van Iraniërs die erin geslaagd zijn om een Afghaans paspoort te kopen om zich uit te geven voor Afghaan". Uit de informatie van het CGVS blijkt geen gevallen van personen die een Iraanse ambtenaar (of een andere autoriteit) hebben gecorrumpeerd om in de registers van Afghaanse vluchtelingen te worden opgenomen.

Anderzijds is het argument van het CGVS stereotiep en wordt herhaald in elke negatieve beslissing die tegen Iraakse onderdanen wordt genomen. In dit verband heeft Uw Raad al geoordeeld dat:

« 5.6. À ce titre, le Conseil observe qu'il ressort des informations produites par la partie défenderesse sur ce sujet qu'il existe en Afghanistan une corruption généralisée permettant d'obtenir de faux documents judiciaires et que ce constat repose sur une documentation fiable. Il importe donc de faire preuve de circonspection dans la prise en compte des documents provenant de ce pays, sans pour autant conclure de manière automatique à leur caractère frauduleux » (RvV - arrest nr X van 6 mei 2019 ; arrest nr. X van 2 mei 2019).

« S'agissant de la lettre adressée par les Talibans ainsi que l'attestation pour personnes déplacées, le Conseil ne peut se rallier à la conclusion du Commissaire général en ce que bien que l'existence d'un degré élevé de corruption justifie qu'il soit fait preuve de circonspection dans la prise en compte de documents, ce seul constat ne peut, en tout état de cause, suffire à conclure de manière automatique à leur caractère frauduleux. Qui plus est, la motivation de la décision attaquée qui écarte ces documents au motif qu'ils ne viennent pas à l'appui d'un récit crédible et cohérent, ne correspond pas à une motivation adéquate. En effet, par cette pétition de principe, tout document se voit privé d'effet utile s'il ne fait pas l'objet d'une analyse conduisant à estimer qu'il permet, ou non, de rétablir la crédibilité défaillante du récit produit. Ainsi, le Conseil d'État a déjà jugé « que même lorsqu'il existe des contradictions [...], on ne peut exclure a priori, qu'il existe des éléments objectifs établissant que la demande n'est pas manifestement non fondée ; [...] lorsque le demandeur fournit des éléments de ce type, il appartient à la partie adverse de les examiner et de mentionner expressément, lorsqu'elle les écarte, les motifs pour lesquels elle conclut ainsi ; [...] la seule référence à l'absence de crédibilité et de

cohérence des récits antérieurs manque à cet égard de pertinence : » (CE n° 103.421 du 8 février 2002. voir aussi n°X du 18 septembre 2002). Dès lors, en écartant les documents produits par les requérants pour la raison qu'ils ne viendraient pas à l'appui d'un récit crédible et cohérent et sans expliquer pourquoi ils ne permettent pas de rétablir cette crédibilité, la partie défenderesse n'a pas motivé à suffisance sa décision. Le Conseil observe enfin que dès lors que ces documents circonstanciés viennent corroborer en tous points les éléments du récit d'asile des requérants qu'ils entendent établir, il y a lieu à tout le moins de les considérer comme des commencements de preuve des faits allégués » (RvV - arrest nr. X van 11 april 2019).

« 8.1. La question qui se pose est, en réalité, celle de la force probante qui peut être attachée à certains des documents produits par la partie requérante, dès lors que leur vérification ne paraît pas possible et qu'il n'est pas contesté entre les parties que de tels documents s'obtiennent aisément par la corruption. Le Conseil estime que le constat qu'il existe en Afghanistan un degré élevé de corruption et un commerce de documents de complaisance, dès lors qu'il repose sur une documentation dont la fiabilité n'est pas contestée, justifie qu'il soit fait preuve de circonspection dans la prise en compte des documents provenant de ce pays, même s'il ne peut être conclu de manière automatique à leur caractère frauduleux » (RvV - arrest nr X van 11 maart 2019).

« 5.9.1. En effet, le Conseil observe que le débat entre les parties porte tout d'abord sur la question de savoir si le requérant a réellement passé un examen en vue d'intégrer l'armée afghane. A cet égard, le Conseil relève d'emblée que le requérant a présenté plusieurs documents destinés à rendre compte de cette réalité, à savoir des documents relatifs à la réussite de sa dernière année secondaire (attestation de fin d'études et bulletin scolaire), une copie de sa demande d'inscription à l'examen d'entrée à l'armée de l'air afghane ainsi que sa carte de passage de cet examen. Dans sa décision, la partie défenderesse se borne à faire valoir, au sujet de ces documents, qu'ils ne permettent pas de « renverser les éléments développés supra empêchant d'accorder foi à votre récit d'asile », sans toutefois exposer concrètement les motifs qui la conduisent à mettre en cause la force probante de ces documents. Ce faisant, pour sa part, le Conseil n'aperçoit aucune raison de contester la force probante de ces documents, la seule référence à un niveau élevé de corruption en Afghanistan, évoquée pour la première fois par la partie défenderesse dans sa note d'observation, étant insuffisante à cet égard » (RvV - arrest nr. X van 28 februari 2019).

« 11.2.1. Si le Conseil rejoint la partie défenderesse en ce qu'elle souligne, au regard des informations objectives, que « pratiquement toutes les sources évoquent un niveau de corruption très élevé en Afghanistan. Il ressort des informations disponibles que presque tous les documents peuvent être contrefaits et le sont effectivement. Par ailleurs, tous les documents sont frauduleusement confectionnés. Ce constat prévaut tant pour les documents délivrés par les autorités que pour les documents émanant d'autres personnes et institutions que l'Etat. », et qu'il convient donc de les analyser avec prudence, il estime toutefois qu'elle semble faire prévaloir la subjectivité de l'examineur sur la prise en compte des éléments de preuve objectifs, sans procéder à aucun examen de ces pièces. Un tel procédé va à l'encontre de l'obligation générale faite à toute autorité de procéder à un examen minutieux des éléments du dossier afin de pouvoir statuer en connaissance de cause et en tenant compte de tous les éléments du dossier ainsi que de l'obligation plus spécifique découlant de l'article 4, §3, b, de la directive 2011/95/UE, de statuer en tenant compte des « informations et documents pertinents présentés par le demandeur ».

« Le Conseil pour sa part relève qu'aucune anomalie n'est relevée par la partie défenderesse sur la convocation. Le Conseil estime, dès lors, que ces deux documents ne sont pas valablement contestés par la partie défenderesse. En tout état de cause, ils constituent un commencement de preuve des faits de persécution invoqués par le requérant » (RvV - arrest nr. X van 25 februari 2019).

« 6.2.7. Pour sa part, le Conseil relève que le constat qu'il existe en Afghanistan un degré élevé de corruption et un commerce de documents de complaisance repose sur une documentation dont la fiabilité n'est pas contestée. Il se justifie donc de faire preuve de circonspection dans la prise en compte des documents provenant de ce pays, sans que cela ne suffise à conclure de manière automatique à leur caractère frauduleux. Le Conseil relève que les requérants ont également fait parvenir, en date du 5 juin 2018, au Commissaire général, des copies de leurs bulletins scolaires en Afghanistan dont les décisions attaquées ne font aucune mention.

6.2.8. Il découle de ce qui précède que quoique la force probante à accorder à ces copies de documents reste limitée, elle n'en est pas pour autant inexistante. Le Conseil observe que ces pièces constituent, à tout le moins, un premier indice que les requérants sont de nationalité afghane, originaires

du village de « Naseri ». situé dans le district de Doshi (ou Dushi), dans la province de Baghlan et ont vécu dans ce village » (RvV - arrest nr. X van 12 februari 2019).

« Ensuite, il constate que la partie défenderesse écarte les lettres de menace et le témoignage d'anciens déposés par le requérant pour trois motifs distincts. Premièrement, elle se réfère à l'absence de crédibilité alléguée des propos du requérant pour les considérer comme « de faux documents ». Deuxièmement, elle explique ne pas connaître « dans quelles circonstances [ces documents] auraient pu être rédigés ». Enfin, elle relève également qu'au vu de ses informations, et à l'aune du fait « qu'il est facile d'obtenir tout types de documents de manière frauduleuse ». L'authenticité de ces documents ne peut être attestée. À cet égard, le Conseil ne nie pas qu'il existe en Afghanistan un degré élevé de corruption et un commerce de documents de complaisance, dès lors qu'il repose sur une documentation dont la fiabilité n'est pas contestée ce qui justifie qu'il soit fait preuve de circonspection dans la prise en compte des documents provenant de ce pays. Cependant, il ne saurait aucunement admettre, sur base de ces mêmes informations objectives, au caractère systématiquement frauduleux de l'ensemble des documents afghans. Également, l'absence présumée de crédibilité des propos du requérant quant à son récit d'asile, quand bien même elle serait établie, ne saurait à elle seule justifier le caractère frauduleux d'un document déposé. Par ailleurs, le Conseil n'aperçoit pas dans quelle mesure l'ignorance des circonstances de rédaction des documents contestés permet de conclure à l'absence de force probante de ces mêmes documents. Dès lors, le Conseil constate, à l'instar de la partie requérante, qu'aucune analyse individuelle et approfondie des documents n'a été réalisée par le Commissariat général. Il ressort de ce constat que ces éléments de preuve ne sont pas valablement écartés par la partie défenderesse et qu'ils constituent au contraire, au vu de leur contenu qui entrent en parfaite adéquation avec les déclarations par ailleurs consistantes du requérant un commencement de preuve quant à la réalité des déclarations du requérant sur les menaces dont il a été victime en raison de sa profession de policier » (RvV - arrest nr. X van 28 maart 2019).

« A cet égard, le Conseil observe que le seul argument retenu par la partie défenderesse pour écarter ces documents réside dans le fait qu'il existe un niveau élevé de corruption dans le pays d'origine du requérant. Or, le Conseil tient à rappeler que la seule circonstance que la corruption sévit au sein d'un pays ne suffit pas à priver de valeur probante tous les documents présentés par un demandeur originaire de ce pays » (RvV - arrest nr. X van 8 januari 2015).

« Concernant la lettre de menaces, la partie défenderesse se limite à avancer que, compte tenu de sa production en simple copie non datée et non signée, et du haut niveau de corruption qui règne en Irak, des doutes pourraient raisonnablement être nourris quant à son caractère authentique. Cependant, outre l'insuffisance manifeste d'une telle motivation, le Conseil relève que le contenu de ladite lettre entre en cohérence avec les déclarations du requérant. Partant, le Conseil estime que ce document constitue à tout le moins un commencement de preuve des menaces proférées à son encontre » (RvV - arrest nr. X van 29 augustus 2019).

« 4.11. Quant au certificat de décès de la soeur du requérant (voir dossier administratif, farde 2ème demande, pièce 19/9). le Conseil observe que la partie défenderesse fait reposer sa critique sur le manque de crédibilité du requérant basé sur les arguments - n'ayant pas retenu l'attention du Conseil - précités jusqu'ici et sur son rapport relatif au manque général de crédibilité des documents irakiens (voir COI Focus Irak Corruption et fraude documentaire, farde 2ème décision, pièce 20/1). qui demeure toutefois impropre à établir le caractère frauduleux de tout document irakien mais invite plutôt à en relativiser la force probante. Le Conseil estime donc qu'il ne saurait être conclu à la falsification de ce certificat de décès » (RvV - arrest nr. X van 7 augustus 2019).

« S'agissant de la lettre de menace de l'organisation Badr, des documents directement liés à la plainte déposée par le requérant, ainsi que de l'acte de décès du beau-frère de ce dernier et de la requête d'autopsie le concernant, le Conseil constate que ces documents viennent appuyer utilement la crainte concernant les menaces dont le requérant a fait l'objet. S'il est d'une façon générale souligné par la partie défenderesse que le niveau de corruption généralisé qui règne en Irak, lequel permet de se procurer tout type de document, et que la circonstance que le requérant ne fournit pas l'enveloppe qui contenait la lettre de menaces et les documents y afférents, remettent en question la force probante qu'il y a lieu de leur accorder, le Conseil estime que ces seuls motifs sont insuffisants pour écarter des pièces qui, en l'espèce, appuient les dires du requérant. En effet, à l'examen du contenu des documents litigieux, le Conseil constate que ceux-ci présentent une réelle cohérence interne. De plus, à ce stade, une lecture attentive de ces documents ne fait apparaître aucun élément de nature à mettre en doute leur provenance ou leur fiabilité » (RvV - arrest nr. X van 14 juni 2019).

« Bij deze stukken bevonden zich tevens Iraakse documenten die werden voorgelegd ter staving van verzoekers vrees dat hij zal worden gestraft omwille van zijn desertie uit het leger. Daarbij voegden verzoekers een USB stick die beelden bevat waarop te zien is dat een vriend en vroegere collega van het leger deze documenten uit verzoekers militair dossier haalt. De betrokken documenten betreffen alle kleurenkopieën. Verder blijkt uit de landeninformatie dat de bewijswaarde van Iraakse documenten in het algemeen relatief is (AD CG VS, stuk 24, map met landeninformatie "CO! Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 8 maart 2016). De commissaris-generaal doet in de bestreden beslissingen geen enkele uitspraak over de bewijswaarde van deze documenten. Bijgevolg blijkt niet dat de commissaris-generaal op grond van deze gegevens deze documenten een absolute bewijswaarde ontzegt. In de mate dat de bewijswaarde van deze Iraakse documenten slechts relatief zou zijn, merkt de Raad op dat deze relatieve bewijswaarde niet impliceert dat dat inhoud van deze documenten niet verder moet worden onderzocht» (RvV - arrest nr X van 30 november 2018).

Op dezelfde manier ontslaat de corruptie in Iran het CGVS dan ook niet van de verplichting om de echtheid van het attest van de UNHCR te onderzoeken.

Ten slotte in een vergelijkbare zaak, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens België veroordeeld voor de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Volgens het Hof:

« 100. La Cour note que ni le CG RA ni le CCE ne se sont interrogés, même à titre accessoire, sur la question de savoir si les requérants courraient des risques au sens de l'article 3 de la Convention. Elle remarque que cet examen a été occulté au niveau du CGRA par l'examen de la crédibilité des requérants et les doutes quant à la sincérité de leurs déclarations (paragraphe 13). Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan.(...)

101. Il n'apparaît pas à la Cour que le CCE ait remédié à cette lacune. En vue d'obtenir la réformation de la décision du CGRA, les requérants ont présenté au CCE des documents de nature à lever les doutes émis par le CGRA quant à leur nationalité et leur parcours.

La Cour note que ces documents n'étaient pas insignifiants puisqu'il s'agissait de courriels, envoyés par l'intermédiaire du CBAR, partenaire du HCR en Belgique. Et postérieurement à la décision du CGRA, par un fonctionnaire du HCR à New Delhi. A ces courriels étaient jointes des attestations du HCR que les requérants avaient été enregistrés comme réfugiés sous mandat du HCR et qui confirmaient les dates déclarées par les requérants pour étayer leur parcours lors de leurs interrogatoires par les services de l'OE. Le CCE n'a accordé aucun poids à ces documents au motif qu'ils étaient faciles à falsifier et que les requérants restaient en défaut de fournir les originaux. (...)

103. Or, la Cour insiste sur le fait que, compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité (M S.S., précité, § 388. dd, précité, § 121).

Un tel examen doit permettre d'écarter tout doute aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-fondé d'une demande de protection et. ce. quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle.

104. Or, la démarche opérée en l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au coeur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il eut été aisé de le faire auprès du HCR ne peut être considérée comme l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention.

105. Il résulte de ce qui précède que les autorités internes n'ont pas examiné conformément aux exigences de l'article 13 le bien-fondé des griefs que les requérants faisaient valoir de manière défendable sous l'angle de l'article 3. Partant, il y a eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il s'ensuit qu'il ne saurait être reproché aux requérants de ne pas avoir épuisé les voies de recours internes et que l'exception préliminaire de non-épuisement du Gouvernement (paragraphe 57) ne saurait être accueillie » (EHRM, Singh et autres c. Belgique, n 33210/11 van 2 oktober 2012, §103).

Het CGVS kan niet beweren dat het attest van UNHCR België geen bewijskracht heeft. Integendeel neemt dit document de twijfel over de nationaliteit van Meneer [S.] weg.

Bijgevolg maakt het attest van UNHCR België de kans aanzienlijk groter dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Door geen rekening te houden met dit document, schendt de verwerende partij artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of

- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tezelfdertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

Vooreerst stelt de Raad vast dat de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing niet betwist of weerlegd worden: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming herhaalt, met name dat ze de Afghaanse nationaliteit bezit, maar dat zij geboren en getogen is in Iran. Zij verklaart dat haar Iraanse verblijfskaart niet werd verlengd doordat zij volgens de Iraanse politie betrokken was in illegale activiteiten. De verzoekende partij verbleef aldus vier maanden illegaal in Iran.

Uit de beslissing van 13 april 2018 blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechtte aan de beweerde Afghaanse nationaliteit omdat de kennis van de verzoekende partij over Afghanistan, het leven van Afghanen in Iran en het gehele gehoor op het CGVS in het Farsi verliep, terwijl dit de officiële taal is van Iran en geen officiële Afghaanse taal is. Gezien de verklaringen van de verzoekende partij dat zij haar hele leven bij haar Afghaanse familie heeft gewoond, in een wijk waar er veel andere Afghanen wonen, en dat zij veel contact had met Afghaanse vrienden, komt het niet geloofwaardig over dat de verzoekende partij veel beter Farsi spreekt dan Dari. Bovendien kon de verzoekende partij geen enkele informatie geven over waarom haar ouders van Afghanistan naar Iran waren gevlucht. Zij komt niet verder dan te stellen dat ze zijn gevlucht omwille van een 'talibanoorlog'. In de beslissing omtrent het eerste verzoek om internationale bescherming werd uiteengezet dat:

- de verzoekende partij allerminst gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen over de motieven van het vertrek van haar ouders naar Iran;
- het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij nooit met haar ouders zou hebben gesproken over hun land van herkomst en hun leven aldaar;
- de verzoekende partij niet eens bij benadering kan aangeven wanneer haar ouders van Afghanistan naar Iran kwamen en
- de verzoekende partij niet kan aangeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken van waar in Afghanistan zijn ouders afkomstig waren en wat hun geboortedatum is, terwijl zij dit allemaal wel kon verklaren op het gehoor op het CGVS, zonder dat zij veel meer verdere informatie kon verschaffen.

Verder wordt er in de beslissing ook nog gesteld dat de verzoekende partij onaannemelijk, ongeloofwaardige en niet-doorleefde verklaringen aflegt over de Afghaanse cultuur en over het leven van de Afghaanse gemeenschap in Iran.

Met betrekking tot verzoekers Iraanse verblijfskaart en die van zijn familie werd in de beslissing met betrekking tot zijn eerste verzoek het volgende uiteengezet:

"Wat betreft de Iraanse verblijfskaarten van uw ouders, broer en zus en uw eigen Iraanse verblijfskaart dient te worden opgemerkt dat het kopieën betreffen waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Ook de schooldocumenten en de vaccinatiekaart die u voorlegt, zijn slechts kopieën. Uit uw vaccinatiekaart blijkt overigens nergens dat u de Afghaanse nationaliteit zou beschikken. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Iran en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Iraanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen."

In het arrest van 26 maart 2019 met nummer X neemt de Raad deze motieven over en stelt hij dat de commissaris-generaal in zijn beslissing pertinente vaststellingen heeft gemaakt.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De Raad beklemtoont dat het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en werkelijke streek van

herkomst, dan wel de plaats of plaatsen waar hij gedurende de jaren voor zijn komst naar België verklaart te hebben verbleven, aannemelijk maakt. De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal hij desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit het geheel van voorgelegde documenten en verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en zijn eerdere plaatsen van verblijf voldoende aantoonst.

Het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM wijst erop dat de bevoegde instanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een verzoeker om internationale bescherming en deze verzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. In het tweede verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij één nieuw stuk bij, namelijk een attest van het UNHCR.

Bij haar verzoekschrift legt de verzoekende partij nog de volgende documenten neer: een kopie van het formulier om het UNHCR attest op te vragen en enkele internetartikelen aangaande Afghanistan en hun geboortedata.

De verzoekende partij legt een document van het UNHCR voor waaruit blijkt dat een persoon met dezelfde naam als de verzoekende partij, doch met een andere geboortedatum, geregistreerd staat in de amayesh IV databank. Aan de authenticiteit van de brief van het UNHCR wordt niet getwijfeld, doch maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de identiteit, die zij op het formulier om het attest op te vragen heeft ingevuld, op basis waarvan het UNHCR haar onderzoek heeft gevoerd, de hare is. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat kan de verwerende partij worden bijgetreden waar hij stelt dat niet kan worden nagegaan of dat de amayeshkaart die de verzoekende partij bij haar eerste verzoek om internationale bescherming voorlegt betrekking heeft op haar persoon.

De Raad merkt op dat het schrijven van het UNHCR hoogstens aantoonst dat iemand met dezelfde naam als deze die verzoeker heeft opgegeven, in de amayeshdatabank staat. Dit impliceert echter niet automatisch dat verzoekers echte identiteit dezelfde is als diegene die in de databank staat. Het kan immers niet worden uitgesloten dat het *in casu* gaat om een vervalsing waarbij de verzoekende partij de identiteit en gezinssamenstelling van een geregistreerde Afghaanse vluchteling in Iran reeds vanaf haar eerste verzoek om internationale bescherming zou hebben aangenomen. De Raad benadrukt dat de authenticiteit van het schrijven van het UNHCR niet wordt betwist, doch maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de identiteit op basis waarvan het UNHCR haar onderzoek heeft gevoerd de hare is.

Vooreerst kan er niet met zekerheid gesteld worden dat de kaart daadwerkelijk aan de verzoekende partij toebehoort, daar de verwerende partij onmogelijk de authenticiteit van een kopie kan nagaan.

De Raad benadrukt voorts, zoals reeds hoger aangegeven dat de geboortedatum die in de amayeshkaart wordt vermeld niet overeenstemt met haar beweringen over haar geboortedatum. Uit het formulier dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift neerlegt, waarop UNHCR zich heeft gebaseerd bij het opzoeken in de amayeshdatabank, blijkt immers dat de verzoekende partij een andere geboortedatum heeft opgegeven dan degene die op de reeds eerder neergelegde amayeshkaart staat. In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat dit formulier werd ingevuld door een voormalige voogd op basis van de geboortedatum die op haar bijlage 26 staat en dat Afghanistan geen idee hebben van hun echte geboortedatum. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen ander stuk bijbrengt om haar geboortedatum en persoonsgegevens te staven. Verder wordt er geen uitleg gegeven waarom de geboortedatum werd opgegeven die in de bijlage 26 wordt vermeld in plaats van de geboortedatum die reeds op een Iraans document werd vermeld. Daarenboven kan men ook geen abstractie maken van verzoekers verklaringen gedurende zijn eerste verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij heeft niet enkel een andere geboortedatum opgegeven, maar kon de amayeshkaart enkel vaag beschrijven en kende de naam er ook niet meteen van. Daarenboven blijkt

uit het arrest van 26 maart 2019 met nummer 218 912 dat verzoekers Afghaanse nationaliteit niet geloofwaardig geacht wordt omdat de kennis van de verzoekende partij over Afghanistan, het leven van Afghanen in Iran en het Dari zeer gebrekkig is. De verzoekende partij spreekt immers voornamelijk Farsi, terwijl zij verklaart in een voornamelijk Afghaanse omgeving te leven in Iran. Het komt aan de verzoekende partij toe om duidelijkheid te scheppen over haar identiteitsgegevens. Het loutere feit dat de verzoekende partij op de terechtzitting van 19 februari 2020 in het Dari heeft geantwoord, doet geen afbreuk aan het feit dat zij bij het gehoor op het CGVS, op 19 september 2017, in het Farsi wenste te antwoorden.

De internetartikelen die de verzoekende partij bijbrengt omtrent het gegeven dat de Afghanen hun geboortedatum niet kennen, verschonen bovenvermelde vaststellingen niet.

De hierboven besproken documenten kunnen de identiteit noch de nationaliteit van de verzoekende partij staven. Zij kunnen dan ook niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Gelet op de gedane vaststellingen in het kader van zijn vorige verzoeken en gelet op de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente motieven, kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerd opeenvolgende verblijfplaatsen, zijn aangemeten profiel als Afghaans vluchteling in Iran noch aan zijn vluchtrelaas.

De verzoekende partij toonde middels coherente verklaringen niet aan de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Evenmin brengt de verzoekende partij heden bewijskrachtige documenten bij die deze bewering staven. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, brengt de verzoekende partij evenmin nieuwe elementen bij. Indien verzoekende partij zich beroept op de aangevoerde vervolgingsmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat er geen geloof gehecht wordt aan haar Afghaanse nationaliteit.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet. De verzoeker van internationale bescherming moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. De verzoekende partij maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van haar verklaringen omtrent haar herkomst en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die aantonen dat de kans aanzienlijk groter is dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat de verzoekende partij geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming

De schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt niet dienstig aangevoerd aangezien de beoordeling beperkt is tot de nieuwe elementen, zoals bedoeld in artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, maar de verzoekende partij laat na uiteen te zetten op welke wijze dit artikel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen om de specifieke redenen, zoals voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS